

Panium – Tizennégyes szám

A csalódás mint a templompróba kulcsa

Jeff Pippenger

2026-02-18

A szentély témája volt az a „kulcs”, amely a harmadik angyal üzenetének kezdetén felnyitotta az 1844. október 22-i csalódás értelmét, és e csalódás témája az a „kulcs”, amely a harmadik angyal végén a templompróba szentélyüzenetét nyitja fel.

És néked adom a mennyek országa kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz. Máté 16:19.

Az a tény, hogy 2001. szeptember 11-ét „9/11”-ként értelmezik, összhangban azzal, hogy a „911” az Egyesült Államokban a segélyhívás jelképe, annak az Egynek a terve volt, aki mindent megtervezett. A 2020. július 18-i csalódás megértése teszi lehetővé, hogy a száznegyvennégyezer mozgalmak ekként felismerhető legyen; de csak azok számára, akik látni kívánják, hogy Jézus ma sem másként ábrázolja a lelket a természetivel, mint ahogyan azt kétezer évvel ezelőtt tette. A „20/20”-as látás a lehető legjobb, amellyel rendelkezhetsz, és a 2020-as csalódás az az útjelző, amely lehetővé teszi, hogy a templom felismerhető legyen a tíz szűz prófétai történetében.

„A Máté 25-ben található tíz szűzről szóló példázat is a hetednapos advent nép tapasztalatát szemlélteti.” The Great Controversy, 393.

A húsz-húszas látás még jobb, amikor a megalapozó igazságok által képviselt utólagos látással párosul. Pál azt tanítja, hogy „a próféták lelkei engedelmeskednek a prófétáknak”, ezért Máté szüzei ugyanazok a szüzek, akiket János a száznegyvennégyezerként azonosít, és János szüzeként azonosítja őket a Jelenések 14:4-ben.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ezek vétettek meg az emberek közül, zsenekül Istennek és a Báránynak. Jelenések 14:4.

Az őszi időszak zsenekéi azok a szüzek, akik követik a Bárányt a templomba, és a templom megértésének „kulcsa” a 2020-as csalódás.

És a Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem; és megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja. Ézsaiás 22:22.

Ha egy adventista a 144 000 között lesz, akkor prófétai szükségszerűség folytán át kellett élnie egy olyan csalódást, amelyet egy nyilvánosan meghirdetett, de be nem teljesedett előrejelzés előterjesztése okozott.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűz példázatára, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat a legteljesebb mértékben beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az

idők végezetéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A paniumi csata Dániel 11 tizenötödik versében az a csata, amely a tizenhatodik vershez vezet, s ez az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvényt azonosítja.

És eljön az északi király, töltést emel, és beveszi a legerősebben megerősített városokat; és a dél ereje nem állhat ellen, sem válogatott népe, és nem lesz erő az ellenállásra. Dániel 11:15.

Ebben a versben az Egyesült Államok legyőzi Oroszországot, Oroszország választott népével együtt. A következő versben azonban senki sem állhat meg Róma felemelkedésével szemben, amely Júdát és Jeruzsálemet jelöli meg mint a világ meghódításának első lépését; miként Róma mint a bibliai prófécia negyedik királysága emelkedett fel. Azáltal, hogy a tizenhatodik versben szó szerint a dicsőséges földön áll, a szó szerinti Róma tekintélyének jelképe a szó szerinti dicsőséges földön belül volt; ezáltal előképezve a negyvenegyedik verset, amikor a szellemi Róma tekintélyének jele ráerőszakoltatik az Egyesült Államok szellemi dicsőséges földjére.

A Jelenések tizenharmadik fejezetének földből feljövő fenevadán levő két szarv a republikánus eszmét és a protestantizmust jelképezi. Dániel tizenegyedik fejezetének tizenötödik versében Antiochus Magnus, akit III. Antiochusként és Nagy Antiochusként ismernek, legyőzi a déli királyságot, amelyet a Ptolemaioszi-dinasztia képvisel. Antiochus Donald Trumpot jelképezi, a déli király pedig Oroszországot. A paniumi csata az Egyesült Államok és Oroszország, valamint Oroszország választott népe közötti csata, olyan ütközet, amelyben Antiochus győzedelmeskedett, de ezt követően királyságát a szó szerinti Róma hódította meg — a tizenegyedik vers hatalma, amely megalapozza a földből feljövő fenevad republikánus szarvának külső látomását. A belső látomást a földből feljövő fenevad protestáns szarva jelképezi. Mindkét szarv jelen van a paniumi csatában, mert Péter is ott van protestánsként, a Jóel könyvéből származó üzenetével.

250 év

Amikor a földi fenevad két vonalát szemléljük, azt találjuk, hogy 1776-ban a földi fenevad megkezdte felemelkedését, és 1798-ra (huszonkét évvel később) a Jelenések tizenharmadik fejezetének tengeri fenevada megkapta halálos sebtét, a földi fenevad pedig megkezdte uralmát mint a bibliai prófécia hatodik királysága. Kétszázötven évvel később, 2026-ban arra ébredtünk, hogy megkezdődött a belső templom próbatétele, amely 2025. május 8-án vette kezdetét.

Az a „250” év Antiochus Magnusszal is kapcsolatban áll. Ha a Kr. e. 457-ben kiadott rendeletről számítva kétszázötven évet előre vetítünk, Kr. e. 207-hez jutunk, vagyis hét évvel a paniumi csata előttre, és tíz évvel azutánra, hogy Ptolemaiosz legyőzte Antiochust a raphiai csatában, amelyet Dániel 11 tizenegyedik verse ábrázol. Dániel 11:11 természetesen a republikánus szarv külső vonala, amely összhangban áll Jelenések 11:11-gyel, amely a protestáns szarv belső vonala. Dániel és a Jelenések ugyanaz a könyv, és a Jelenések a pecsétet a külső prófécia jelképeiként, a gyülekezeteket pedig a párhuzamos belső prófécia jelképeiként alkalmazza.

Kürosz mindhárom rendeletet jelképezi, mert nem lehet harmadik az első és a második nélkül.

„Ezsdrás hetedik fejezetében található a rendelet. A 12–26. versekben. Teljesebb formájában Artaxerxész, Perzsia királya adta ki Kr. e. 457-ben. Ám Ezsd 6:14-ben az áll, hogy az Úr jeruzsálemi háza „Círusz, Dárius és Artaxerxésznek, Perzsia királyának parancsolata [a lapszálen: „rendelete”] szerint” építtetett. E három király a rendelet megindításával, megerősítésével és befejezésével arra a teljességre juttatta azt, amelyet a prófécia megkívánt ahhoz, hogy a 2300 esztendő kezdetét megjelölje. Ha Kr. e. 457-et, azt az időt, amikor a rendelet teljessé lett, tekintjük a parancsolat időpontjának, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy a prófécia minden meghatározása a hetven hétről beteljesedett.” A nagy küzdelem, 326.

A három rendelettől számítva, amelyeket Kürosz Kr. e. 457-ben jelképez, „250” év zárul le abban a történeti szakaszban, amely a rafiai csata Kr. e. 217-es éve között áll fenn, amikor IV. Ptolemaiosz legyőzte Nagy Antiokhoszt, és Kr. e. 200 között, amikor Antiokhosz azután a 15. versben említett paniumi csatában legyőzte Ptolemaioszt. A vonal Antiokhosz Magnust Donald Trumppal hozza összhangba. A bibliai prófécia hatodik királyságának kezdetén, 1776-tól 1798-ig, van egy „22” éves időszak, amely a hatodik királyság felemelkedését jelképezi. Ez a „22” év egyúttal azt a történelmet is szemlélteti, amelyet a „22” szám jelképez a bibliai prófécia hatodik királyságának története végén, 2001-től 2023-ig. A „22” az istenség és az emberség egyesülésének jelképe, amely a bibliai prófécia hatodik királyságának történetében valósul meg, amely a földi fenevad, a republikánusság külső szarvával és a protestantizmus belső szarvával.

Az a mű, amelyet Krisztus a „22” által jelképezett egyesüléssel végez, Krisztus végső munkája a Szentek Szentjében; ezt a bűn eltörlése jelképezi, amely Joel szerint, Péter ihletett magyarázatával összhangban, a késői eső kitöltetése idején történik.

Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltörlőssenek a ti bűneitek, hogy eljöjjenek a felüdülés idei az Úr színétől. Cselekedetek 3:19.

A bűn eltörlése a mennyei Főpap utolsó munkája.

„Amiképpen hajdan a nép bűnei hit által a bűnért való áldozatra helyeztetek, és annak vére által jelképesen a földi szentélyre vitettek át, úgy az új szövetségben a bűnbánók bűnei hit által Krisztusra helyeztetnek, és valóságosan a mennyei szentélyre vitetnek át. És amiképpen a földi szentély előképes megtisztítása az által valósult meg, hogy eltávolították azokat a bűnöket, amelyek beszennyezték, úgy a mennyei szentély tényleges megtisztítását is azoknak a bűnöknek az eltávolítása, illetve eltörlése által kell véghezvinni, amelyek ott vannak feljegyezve. Mielőtt azonban ez megtörténhetne, meg kell vizsgálni a feljegyzések könyveit, hogy megállapítható legyen, kik azok, akik bűnbánatuk és Krisztusba vetett hitük által jogosultak engesztelésének áldásaira. A szentély megtisztítása tehát vizsgálati munkát foglal magában — az ítélet munkáját. Ezt a munkát Krisztus eljövétele előtt kell elvégezni, hogy megváltsa az Ő népét; mert amikor eljön, jutalma vele van, hogy mindenkinek cselekedetei szerint adjon. Jelenések 22:12.” A nagy küzdelem, 421.

Az a munka, amely 1844. október 22-én kezdődött, az Éjféli Kiáltás tetőpontján vette kezdetét, és a munka az Éjféli Kiáltás tetőpontján fejeződik be, amelyet Péter a bűnök eltörlésének időszakaként azonosít, s amely az élők ítéletének időszakát jelöli, amikor elérkeznek a „felüdülés idei”.

„A vizsgálati ítélet munkáját és a bűnök eltörlését az Úr második adventje előtt kell véghezvinni. Mivel a halottakat a könyvekbe írtak alapján kell megítélni, lehetetlen, hogy az emberek bűnei eltöröltessenek mindaddig, amíg le nem zárul az az ítélet, amelyben ügyeiket meg kell vizsgálni. Péter apostol azonban világosan kijelenti, hogy a hívők bűnei akkor töröltetnek el, „amikor eljönnek a felüdülés idei az Úrnak színétől; és elküldi Jézus Krisztust”. Cselekedetek 3:19, 20. Amikor a vizsgálati ítélet lezárul, Krisztus eljön, és jutalma vele lesz, hogy mindenkinek cselekedete szerint adjon.” A nagy küzdelem, 485.

A „felüdülés idejei” egyben „mindenek helyreállításának idejei” is.

Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjenek a felüdülés idei az Úr színétől; és elküldje Jézus Krisztust, akit néktek előre hirdettetett; akit égne kell befogadnia mindaddig, míg bekövetkeznek mindenek helyreállításának idei, amelyekről Isten ősidőktől fogva szólt minden szent prófétájának szája által. Cselekedetek 3:19–21.

A „felüdülés ideje” „az Úr színétől” jön el, amely akkor következik be, amikor „Jézus Krisztus” elküldetik. Amikor Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala 1840. augusztus 11-én alászállt, White testvérnő azonosította, hogy az angyal „nem kisebb személy volt, mint Jézus Krisztus”. A munkát, amelyet Krisztus 1844. október 22-én kezdett meg, az 1840-től 1844-ig terjedő történelem vezette be; olyan történelem, amelyről White testvérnő azt mondja, hogy „Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása” volt, miközben ugyanezt a történelmet Péter idejének pünkösdi időszakával hozza összhangba, majd e prófétai történelem e két vonalát használja fel arra, hogy előremutasson Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének angyalának alászállására, aki dicsőségével beragyogja a földet.

„Az angyalnak, aki egyesül a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, dicsőségével be kell világítania az egész földet. Itt világméretű kiterjedésű és szokatlan erejű munka van megjövendőlvén. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden missziós állomására, és némely országban olyan nagy vallási érdeklődés mutatkozott, amilyenhez hasonlót a tizenhatodik századi reformáció óta egyetlen országban sem tapasztaltak; de mindezt felülmúlja majd a hatalmas mozgalom a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése alatt.”

„A mű hasonló lesz a pünkösdi napjához. Amint a „korai eső” adatott a Szentlélek kiáradásában az evangélium kezdetén, hogy előidézze a drága mag kikelését, úgy adatik a „késői eső” is annak lezárásakor a termés beérésére. „Akkor megismerjük, törekedjünk megismerni az Urat; kijövele bizonyos, mint a hajnal, és eljön hozzánk, mint az eső, mint késői és korai eső a földre.” Hóseás 6:3. „Örüljete tehát, Sion fiai, és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadta nektek az előző esőt mérték szerint, és esőt bocsát rátok, korai esőt és késői esőt.” Jóel 2:23. „Az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre.” „És leszen, hogy mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” Apostolok cselekedetei 2:17, 21.

„Az evangélium nagy műve nem kisebb isteni erőmegnyilvánulással fog lezárulni, mint amilyen annak kezdetét jellemezte. Azok a próféciák, amelyek az evangélium kezdetén a korai

eső kitöltésekor teljeseznek be, annak végén a késői eső idején ismét be fognak teljesezni. Ezek azok a „felüdülés idei”, amelyekre Péter apostol előretekintett, amikor ezt mondta: „Bánjátok meg azért és térjetelek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől; és elküldje Jézus Krisztust.” Csel 3:19, 20.” A nagy küzdelem, 611.

Az 1840-től 1844-ig tartó adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt, amely bevezette Krisztus munkájának megnyílását szentélyének megtisztításában. Ez a történelem akkor kezdődött, amikor Jézus — a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyalaként ábrázolva — 1840. augusztus 11-én alászállt, miként azt a Jelenések könyve tizedik fejezete ábrázolja. Isten hatalmának az a megnyilatkozása, amely akkor kezdődött, az ítélő vizsgálat megnyílásáig fokozódott, és ennél fogva előképe volt Isten hatalma olyan megnyilatkozásának, amely az ítélő vizsgálat lezárásáig fog fokozódni. A vég idején ez az időszak szeptember 11-én kezdődött, amikor Jézus ismét alászállt mint a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala, amikor New York nagy épületei Isten érintésére leomlottak, és az ítélő vizsgálat munkája a holtakról az élőkre változott át. Az esők akkor érkeznek meg, amikor Jézus elküldetik.

Jézus azt tanította, hogy kérnünk kell, hogy kapjunk, Zakariás pedig azt mondja, hogy kérnünk kell a késői esőt, a késői eső idején. Ennél fogva nyilvánvaló, hogy tudnotok kell, hogy a késői eső idejében vagytok, hogy betölthessétek Zakariás útmutatását.

Kérjetelek esőt az Úrtól a késői eső idején; és az Úr fényes felhőket támaszt, és záporosót ad, kinek-kinek füvet a mezőn. Zakariás 10:1.

Szeptember 11-én Jézus alászállt mint a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala, és az utolsó eső elkezdett hullani, de csak azokra hull, akik eleget tesznek Zakariás parancsának, hogy „kérjetelek késői esőt”, amikor valódi megértéssel bírjátok, hogy „a felüdülés ideje” és minden dolgok helyreállítása elérkezett. A léleknek „fel kell ismernie”, hogy az utolsó eső prófétai időszaka elérkezett.

„Nem szabad a késői esőre várnunk. Az mindazokra eljön, akik felismerik és magukévá teszik a kegyelem harmatát és záporait, amelyek ránk hullanak. Amikor összegyűjtjük a világosság töredékeit, amikor értékeljük Isten biztos irgalmasságait, aki örömét leli abban, hogy bízunk Benne, akkor minden ígéret beteljesedik. [Ézsaiás 61:11 idézve.] Az egész földnek be kell telnie Isten dicsőségével.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 984.

Szeptember 11-én megkezdődtek a felüdülés idejei, és kezdetét vette az élők bűneinek eltörlése. Ez az ítélet összhangban áll Ábrahám háromlépcsős szövetségének legelső tételével. E legelső tétel az volt, hogy amikor az Úr kihozta Izraelt az egyiptomi szolgaságból, megítéli mind szövetséges népét, mind pedig azt a nemzetet, ahol zarándokokként és jövevényekként éltek. Az első szövetséges nép előképe volt az utolsó szövetséges népnek, akik a száznegyvennégyezer. E prófétikus nép az ítélet alá a földi fenevad protestáns szarvaként kerül, miközben ezzel egyidejűleg a földi fenevad republikánus szarva is megítéltetik.

A köztársasági szarv ítélete történelmének végén következik be, ami a vasárnap törvény. A vasárnap törvényt a tizenhatodik vers teljesezése szemlélteti, amikor Róma Kr. e. 63-ban átvette

Júdea felett az uralmat — egyes történészek szerint az engesztelés napján.

Antiochus Magnus a tíztől tizenötig terjedő versekben az Egyesült Államokat jelképezi. Ronald Reagan győzelmeskedett a tizedik vers csatájában, amely előképe volt a negyvenedik versben bemutatott Szovjetunió-összeomlásnak. Ézsaiás 8:8 ugyanazt a csatát azonosítja, amelyet Dániel tizenegyedik fejezetének tizedik és negyvenedik verse ábrázol, és e három párhuzamos vers lehetővé teszi, hogy a tizenegyedik vers ráfiai csatájának győzteseként Oroszországot azonosítsuk.

A tizenegyedik versben szereplő rafiai csata előképe volt az ukrainai háborúnak a dél királya (Oroszország) és a pápaság helyettes hatalma (Ukrajna) között. A háborút az Obama-kormányzat kezdeményezte az első déli féltekéről származó pápa idején, aki egyben az első pápa is volt az Amerikákból, jóllehet Dél-Amerikából. A „dél” a globalizmus, a spiritualizmus és a kommunizmus jelképe, és az első déli pápa az Amerikákból a globalista Obama elnökkel állt egy vonalban, amikor bekövetkezett a tizenegyedik vers háborúja. Reagan mint az Egyesült Államok a tizedik versben titkos szövetségre lépett egy konzervatív pápával; majd Ukrajna náciáját egy globalista elnök alkalmazta egy globalista pápa időszakában. Az Egyesült Államok Trump alatt most nyílt kapcsolatban áll az első észak-amerikai és úgynevezett konzervatív pápával.

Reagannek titkos szövetsége volt a bibliai prófécia antikrisztusával a tizedik vers csatájában, és Obama kezdeményezte a tizenegyedik vers csatáját egy olyan időszakban, amikor a pápa is globalista volt, Obamához hasonlóan. Trump most nyílt kapcsolatban áll egy, Reagannek megfelelő párhuzamos pápával, azzal a kivétellel, hogy a kezdeti titkos szövetség immár nyílt szövetség. A három pápa és a három elnök a tizedik, tizenegyedik és tizenötödik versek három csatájával áll összhangban.

„Csodálatra méltó ravaszságában és fondorlatosságában a római egyház. Meg tudja olvasni, mi következik. Kivárja idejét, látva, hogy a protestáns egyházak hódolatukat fejezik ki iránta a hamis szombat elfogadásával, és hogy készülnek annak kikényszerítésére éppen azon eszközök által, amelyeket ő maga alkalmazott a letűnt időkben. Akik elutasítják az igazság világosságát, még segítségét fogják keresni ennek az önmagát tévedhetetlennek nevező hatalomnak, hogy felmagasztaljanak egy intézményt, amely tőle származott. Hogy milyen készségesen siet majd a protestánsok segítségére ebben a munkában, azt nem nehéz kikövetkeztetni. Ki érti jobban a pápai vezetőknél, miként kell bánni azokkal, akik engedetlenek az egyházzal szemben?”

„A római katolikus egyház, minden világméretű elágazásával együtt, egyetlen hatalmas szervezetet alkot, amely a pápai szék irányítása alatt áll, és annak érdekeit hivatott szolgálni. Kommunikánsainak millióit a földgolyó minden országában arra tanítják, hogy magukat a pápának való hűség kötelékében állóknak tekintsék. Bármilyen legyen is nemzetiségük vagy kormányzatuk, az egyház tekintélyét minden más fölött állónak kell tartaniuk. Jóllehet letehetik az állam iránti hűséget fogadó esküt, e mögött mégis ott áll a Rómának tett engedelmességi fogadalom, amely feloldja őket minden olyan kötelezettség alól, amely az ő érdekeivel ellenkezik.”

„A történelem tanúságot tesz azokról a mesteri és kitartó törekvéseiről, amelyekkel igyekezett beférkőzni a nemzetek ügyeibe; s miután megvetette a lábát, saját céljait előmozdítani, még

fejedelmek és népek romlása árán is. 1204-ben III. Ince pápa a következő rendkívüli esküt csikarta ki II. Péterből, Aragónia királyából: „Én, Péter, az aragóniaiak királya, vallom és ígérem, hogy mindenkor hűséges és engedelmes leszek uramnak, Ince pápának, az ő katolikus utódainak és a római egyháznak, és királyságomat hűségesen megőrzöm az ő engedelmességében, védelmezve a katolikus hitet és üldözve az eretnek romlottságot.” —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Ez összhangban áll a római pápa hatalmára vonatkozó azon igényekkel, „hogy törvényes számára császárokat letenni”, és „hogy feloldhatja az alattvalókat a jogtalan uralkodók iránti hűségük alól.” —Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„És emlékezzünk arra, hogy Róma azzal dicsekszik, hogy sohasem változik. VII. Gergely és III. Ince elvei ma is a római katolikus egyház elvei. És ha csak hatalma volna hozzá, ugyanazzal az eréllyel valósítaná meg őket ma is, mint az elmúlt századokban. A protestánsok alig tudják, mit cselekszenek, amikor azt javasolják, hogy Róma segítségét fogadják el a vasárnap felmagasztalásának munkájában. Miközben ők céljuk megvalósítására törekednek, Róma azon munkálkodik, hogy újból megalapozza hatalmát, és visszaszerezze elvesztett felsőbbségét. Mihelyt egyszer elvként meghonosodik az Egyesült Államokban, hogy az egyház igénybe veheti vagy irányíthatja az állam hatalmát; hogy a vallási gyakorlatokat világi törvényekkel lehet kikényszeríteni; röviden, hogy az egyház és az állam tekintélye uralkodjék a lelkiismereten: Róma diadala ebben az országban biztosított.”

„Isten Igéje figyelmeztetett a közelgő veszedelemre; ha ezt figyelmen kívül hagyják, a protestáns világ csak akkor fogja megtudni, mik Róma valóságos szándékai, amikor már túl késő lesz kikerülni a csapdát. Ő csendben növekszik hatalomban. Tanai kifejtik befolyásukat a törvényhozás csarnokaiban, az egyházakban és az emberek szívében. Emeli magas és hatalmas építményeit, amelyeknek titkos rejtekeiben meg fognak ismétlődni korábbi üldözései. Lopakodva és gyanútlanul erősíti erőit, hogy előmozdítsa saját céljait, amikor eljön számára a csapás ideje. Mindössze kedvező állásra vágyik, és ezt már meg is adják neki. Hamarosan meg fogjuk látni és érezni fogjuk, mi a római elem szándéka. Aki hisz Isten Igéjének és engedelmeskedik annak, az ezáltal gyalázatot és üldözést von magára.” *The Great Controversy*, 580, 581.

2016-ban Trumpot megválasztották, majd a Biden által képviselt globalisták elcsalták a 2020-as választást, ezt azonban csak azok ismerik fel, akiknek 20/20-as látásuk van. A tizenharmadik versben Donald Trump 2024-ben „visszatér”, minden korábbinál nagyobb hatalommal, és megkezdte felkészülését az aranykorra, valamint a tizenötödik versben szereplő pánioni csatára. Ezután megérkezett Leó pápa, hogy 2025-ben megalapozza a látomást, mint a tizediktől a tizenötödikig terjedő versek három csatájához kapcsolódó harmadik pápa, és ugyanígy e csaták három elnökéhez is. Az első és a harmadik pápát, valamint elnököt konzervatívnak tekintik, a középső pápa és elnök pedig globalista volt. Az első szövetség titkos volt, az utolsó nyílt, mert a tizennegyedik versben úgy jelenik meg, mint annak a jelképe, ami megalapozza az utolsó napok próféciainak külső látomását.

2023. december 31-én az első angyal munkája – amint azt az első rendelet munkája előképezte – megkezdte az alap lerakását. Az alapvető próba afőlött folyt, hogy William Miller helyesen vagy

helytelenül azonosította-e azt, hogy a tizennegyedik versben Róma az, amely megalapítja a látomást. Miller azonosítása, miszerint Róma az a jelkép, amely megalapította az utolsó napok prófétai látomását, bizonyos tekintetben Miller minden alapvető igazsága közül a legjelentősebb. Hogy Miller miként jutott el egyes megértésekre, azt csak megszentelt logika alkalmazásával lehet kikövetkeztetni az ő korára és körülményeire nézve; ám némely prófétai felfedezésével kapcsolatban igen konkrét bizonyágtétel áll rendelkezésre arra nézve, miért jutott az adott megértésekre. Megértései közül a legalapvetőbb az volt, hogy Róma az, amely megalapítja a látomást.

Miller közvetlenül tanúságot tesz arról, miként kutatta, hogy megértse, mi volt az, ami Dániel könyvében „elvétezt”. Nemcsak azt jelöli meg, hol találta meg a választ, hanem arról az örömről is beszél, amely eltöltötte, amikor rátalált a drágagyöngyre, amelyet keresett. Apollos Hale Miller saját írásaihoz fűzött magyarázatot jegyez fel, és a következő szakaszban Hale azt mutatja be, miként lett Miller a prófécia tanítványává. Miller, mint annak a világosságnak a követe, amely 1798-ban felnyitott, szent példája azoknak, akiket Dániel „bölcseknek” nevezett, akik „értenek”, amikor a könyv „felnyitatik”. Miller bizonyágtétele arról, miként vezettetett a Biblia tanulmányozására, céltudatos példa attól, aki mindeneket irányít. Figyeljete Miller fejlődésére, mert ő a bölcsek példája, akik megértik a tudás növekedését, még akkor is, ha ők, Millerhez hasonlóan, a tévelygés sötétségéből jönnek ki.

„1816 május havában bűnfelismerés alá jutottam, és ó, micsoda rettegés töltötte be a lelkemet! Elfelejtettem enni. Az egek olyannak tűntek, mint a réz, a föld pedig, mint a vas. Így maradtam októberig, amikor Isten megnyitotta a szememet; és ó, lelkem, mily Üdvözítőnek ismertem meg Jézust! Bűneim teherként hullottak le a lelkemről; és akkor milyen világosnak tűnt számomra a Biblia! Minden Jézusról szólt; ő ott volt minden oldalon és minden sorban. Ó, az boldog nap volt! Azonnal haza akartam menni a mennybe; Jézus volt minden számomra, és azt gondoltam, mindenki mással is meg tudom láttatni őt úgy, ahogyan én láttam, de tévedtem.

„A tizenkét év alatt, amíg deista voltam, minden történeti művet elolvastam, amelyet csak találtam; most azonban a Bibliát szerettem. Jézusról tanított! Ám még mindig volt a Bibliának jó része, amely homályos volt előttem. 1818-ban vagy 19-ben, miközben beszélgettem egy barátommal, akihez látogatóba mentem, s aki ismert engem, és hallotta, hogyan beszéltem, amikor még deista voltam, meglehetősen sokatmondó módon megkérdezte: „Mit gondol erről az ígéről, és arról?” — utalva azokra a régi ígéretekre, amelyek ellen deistaként kifogást emeltem. Megértettem, mire megy ki a dolog, és így feleltem: Ha ad nekem időt, megmondom, mit jelentenek. „Mennyi időre van szüksége?” Nem tudom, de meg fogom mondani — feleltem, mert nem tudtam elhinni, hogy Isten olyan kinyilatkoztatást adott volna, amelyet nem lehet megérteni. Ekkor elhatároztam, hogy tanulmányozni fogom a Bibliámat, abban a hitben, hogy megtudhatom, mit értett a Szentlélek. Ám mihelyt ezt az elhatározást meghoztam, ez a gondolat támadt bennem: „Tegyük fel, hogy talál egy szakaszt, amelyet nem tud megérteni; mit fog tenni?”

„A Biblia tanulmányozásának ez a módja jutott akkor eszembe: — Veszem az efféle igeszakaszok szavait, végigkövetem őket a Bibliában, és ily módon kiderítem jelentésüket. Nálam volt Cruden Konkordanciája, [1798-ban vásároltam], amelyről úgy vélem, a világon a

legjobb; ezért elővettem azt és a Bibliámat, leültem az íróasztalomhoz, és semmi egyebet nem olvastam, legfeljebb egy keveset az újságokból, mert eltökéltem, hogy megtudom, mit jelent a Bibliám. Mózes első könyvénel kezdtem, és lassan olvastam tovább; és amikor olyan szöveghez értem, amelyet nem tudtam megérteni, átkutattam a Bibliát, hogy megtudjam, mit jelent. Miután így módon végighaladtam a Biblián, ó, milyen fényesnek és dicsőségesnek tűnt fel az igazság! Megtaláltam azt, amit nektek hirdetem. Meggyőződtem arról, hogy a hét idő 1843-ban végződött. Ezután a 2300 naphoz értem; azok ugyanarra a következtetésre vezettek; de eszem ágában sem volt kikutatni, mikor jön el a Megváltó, és nem tudtam azt elhinni; ám a világosság oly erővel tört rám, hogy nem tudtam, mit tegyek. Most pedig azt gondoltam: sarkantyút és féket kell öltönnöm; nem megyek gyorsabban, mint a Biblia, de le sem maradok mögötte. Bármit tanít a Biblia, ahhoz ragaszkodni fogok. Mindazonáltal még mindig volt néhány szöveg, amelyet nem tudtam megérteni.”

„Ennyit az ő általános bibliatanulmányozási módjáról. Egy másik alkalommal így adta elő annak a módját, miként állapította meg az előttünk álló szöveg értelmét — „a mindennapi” jelentését. „Olvastam tovább” — mondta —, „és más olyan esetet, ahol ez előfordult volna, nem találtam, csak Dánielnél. Ezután azokat a szavakat vettem, amelyek vele kapcsolatban álltak: „elvétetik”. „Elveszi a mindennapit”, „attól az időtől fogva, hogy a mindennapi elvétetik” stb. Tovább olvastam, és azt gondoltam, nem fogok semmi világosságot találni e szövegre; végül eljutottam a 2 Thessalonicabeliek 2:7–8-hoz. „Mert a törvényszegés titkos bűne már munkálkodik; csak hogy annak, aki azt most visszatartja, félre kell tétetnie az útból, és akkor megjelenik a törvénytaposó” stb. És amikor ahhoz a szöveghez értem, ó, milyen világosan és dicsőségesen tűnt fel az igazság! Ott van! az az „a mindennapi”! Nos hát, mit ért Pál azon, hogy „aki azt most visszatartja”, vagy akadályozza? „A bűn emberén”, és „a törvénytaposón” a pápaság értendő. Nos, mi az, ami megakadályozza, hogy a pápaság kinyilatkoztassék? Mi más, mint a pogányság; nos tehát, „a mindennapi” szükségképpen a pogányságot jelenti.” Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 66.

Miller tanulmányozásának gondviselészerű vezetése, mind emberi, mind isteni részből, feljegyzésben maradt. Régi barátja ösztökölte őt, és a gondolatok, amelyek elméjébe ötlöttek, Gábiel angyal hangja volt, akit White testvérnő „sorról sorra” úgy azonosít, mint azt az angyalt, aki ismételtlen meglátogatta Millert. A hét időt első felfedezéseként azonosítja, majd a 2300-at a hét idő második tanújaként nevezi meg, mert mindkettő 1843-ban ért véget (amint kezdetben hitte). Ez a két prófécia az ő alfa- és ómega-felfedezése, és a Millerhez fűződő prófétai kapcsolat keretében azt a tévedést jelöli meg, amelyet Samuel Snow fog helyreigazítani az Éjféli Kiáltás üzenetével, amely elindította a „hetedik hónap mozgalmát”. Az Éjféli Kiáltás mozgalma a „hetedik hónap mozgalom” volt, amikor elhagyta az exeteri sátoros összejövetelt, mert az Úr eljövételét a hetedik hónap tizedik napjára helyezte, amely 1844-ben október 22-re esett.

A második angyal felhatalmazását előidéző tévedést Miller kezdeti azon értelmezése szemlélteti, miszerint a hét idő és a 2 300 év egyaránt 1843-ban zárult le. A szakaszban a következő tárgyalt tanítás az, miként jutott Miller annak felismerésére, hogy Róma az a jelkép, amely megalapozza a látomást. Az adventista történelem tanítói rámutatnak arra, hogy William Miller minden prófétai értelmezése azon alapult, hogy két pusztító hatalmat azonosított. E két pusztító hatalmat pogány és

pápai Rómaként értette, és ezt a két hatalmat a 2 Thesszalonika levelében is felismerte, amikor megértette, hogy a Dániel könyvében szereplő „mindennapi” a pogány Rómát jelenti. Miller minden prófétai modellje, akiről White testvérnő tudatja velünk, hogy angyalok ismételten meglátogatták, azon a felismerésén alapult, hogy Róma megalapozza a látomást. Mindegyik!

2023. december 31-től fogva Júda törzsének Oroszlánja feltörte Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának pecsétjeit. Ettől a ponttól kezdődött az alapvető próba, és akkor jutott végkövetkeztetésére, amikor 2025. május 8-án az Egyesült Államokból származó első pápa megkezdte uralkodását. Attól a ponttól kezdve kezdődött a templomi próba.

A következő cikkben folytatjuk e kérdések tárgyalását, és a „250” évet tanúbizonysággént használjuk fel annak alátámasztására, hogy a megalapozó próba a jelenlegi pápával ért véget.